

11-10-2021

Republika Hrvatska
Županijski sud u Varaždinu
Varaždin, Braće Radić 2

Poslovni broj: 9 GŽ-1785/2019-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Varaždinu, u vijeću sastavljenom od sutkinja Sanje Bađun kao predsjednice vijeća, te Tatjane Ledinščak-Babić kao članice vijeća i sutkinje izjaviteljice i Milka Samboleka, kao člana vijeća, u parničnom predmetu tužitelja URBI - ING GRAĐENJE d.o.o. u stečaju, Zagreb, Hrastovac 9, OIB:60443923501, zastupanog po stečajnom upravitelju Ivanu Hudoletnjaku, a ovaj po punomoćnici Mariji Župančić, odvjetnici iz Samobora, protiv tuženika Željka Penavića iz Zagreba, Lašćinska cesta 119a, OIB:62044867694, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Glamuzina & Grošeta iz Zagreba, radi isplate, te po tužbi tuženika Željka Penavića protiv tužitelja URBI - ING GRAĐENJE d.o.o. u stečaju, radi utvrđenja, povodom žalbe tužitelja podnesene protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj: 142 P-3057/18-44 od 04. srpnja 2019., 16. rujna 2021.,

p r e s u d i o j e

I. Žalba tužitelja odbija se kao neosnovana, te su u cijelosti potvrđuje presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu broj: 142 P-3057/18-44 od 04. srpnja 2019.

II. Trošak odgovora na žalbu tuženiku se ne dosuđuje.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom pod točkom I. izreke odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja radi isplate iznosa od 1.096.063,00 kn sa zatraženom zateznom kamatom od 28. siječnja 2009. pa od isplate, dok je pod točkom II. izreke usvojen protutužbeni zahtjev tuženika radi utvrđenja da ne postoji pravni odnos između tužitelja i tuženika temeljem isprave pod nazivom „Ugovor o kreditu“ kreditora URBI - ING GRAĐENJE d.o.o. Zagreb, Hrastovac 9 i korisnika kredita Željka Penavića iz Zagreba, Lašćinska cesta 119a na iznos kredita od 1.096.063,00 kn, datiran 28. siječnja 2009., s početkom korištenja istog dana i rokom povrata 31. prosinca 2011. Ujedno je pod

točkom III. izreke naloženo tužitelju da tuženiku naknadi trošak postupka u iznosu od 74.012,50 kn.

2. Navedenu presudu pravodobno podnesenom žalbom pobija tužitelj iz svih zakonom dozvoljenih žalbenih razloga, s prijedlogom da ovaj sud istu usvoji, pobijanu presudu preinači na način da tužbeni zahtjev usvoji u cijelosti, a protutužbeni zahtjev odbije kao neosnovan i tuženika obveže na naknadu parničnih troškova tužitelju, odnosno podredno da pobijanu presudu ukine i predmet vrati na ponovni postupak.

3. U odgovoru na žalbu tuženik predlaže da drugostupanjski sud žalbu tužitelja odbije kao neosnovanu i potvrdi pobijanu presudu.

4. Žalba tužitelja nije osnovana.

5. Nije sporno da je predmet postupka zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 1.096.063,00 kn sa zateznim kamatama tekućim od 28. siječnja 2009., koji iznos je prema navodima tužbe tužitelj posudio tuženiku temeljem Ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009., a kojeg se tuženik obvezao vratiti u roku od 2 godine, ali do danas to nije učinio, dok je predmet protutužbenog zahtjeva zahtjev tuženika na utvrđenje da ne postoji ugovorni pravni odnos između stranaka temeljem navedenog Ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009., uz obrazloženje da ta isprava nije valjana, s obzirom da nije potpisana od strane tužitelja. Eventualno kumuliranim protutužbenim zahtjevom tuženik predlaže utvrditi da je predmetni Ugovor o kreditu ništetan.

6. Odlučujući o zahtjevima stranaka prvostupanjski sud je utvrdio da je tužitelj tvrtka Majerovo d.o.o. prodao nekretninu u Rugvici za kupoprodajnu cijenu od 1.096.063,00 kn, a da navedeni iznos tvrtka Majerovo d.o.o. nije isplatila na račun tužitelja, već je sukladno Ugovoru o asignaciji od 28. siječnja 2009. navedeni iznos isplaćen na račun tuženika. Ujedno je utvrđeno da je u Ugovoru o asignaciji od 28. siječnja 2009. navedeno da je isplata tuženiku učinjena temeljem Ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009., dok da je sam tužitelj u predmetu broj P-4755/11 Trgovačkog suda u Zagrebu po tužbi istog protiv tuženika naveo da između njega i tuženika nikada nije sklopljen Ugovor o kreditu od 28. siječnja 2009. niti da je on temeljem takvog Ugovora bio u obvezi isplatiti tuženiku navedeni iznos, a da je zakonski zastupnik tužitelja u ovom postupku u svom iskazu naveo da na temelju Ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009. koji je prvi put vidio 2011. tuženiku nije isplaćen iznos od 1.096.063,00 kn već na temelju Ugovora o asignaciji, te da na temelju tog Ugovora u ovom postupku potražuje isplatu utuženog iznosa.

7. Stoga, smatrajući da z.z. tužitelja davanjem iskaza na ročištu 19. travnja 2016., tvrdeći da potražuje utuženi iznos temeljem Ugovora o asignaciji, a ne više temeljem Ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009., iznosi novi činjenični kompleks, sud zaključuje da se na strani tužitelja radi o preinaci tužbe kojoj se tuženik protivio, pa da bi prekoračio tužbeni zahtjev kad bi svoju odluku temeljio na drugačijoj činjeničnoj osnovi od one na koju se poziva tužitelj u tužbi.

7.1. Međutim, kako je tužitelj u konkretnom slučaju svoj zahtjev temeljio upravo na tome da je iznos od 1.096.063,00 kn isplatio tuženiku temeljem Ugovora o kreditu od

28. siječnja 2009. i da temeljem tog Ugovora protekom roka od dvije godine potražuje isplatu, a tijekom postupka je utvrđeno da tužitelj navedeni iznos nije isplatio tuženiku temeljem tog Ugovora, jer taj Ugovor među strankama nije ni sklopljen, to je sud zahtjev tužitelja za navedenu isplatu odbio kao neosnovan pozivajući se na odredbe čl. 247. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18) a u svezi s čl. 7. i 219. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka USRH, 84/08, 96/08 – Odluka USRH, 123/08 - ispravak, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 – Odluka USRH).

8. U odnosu na protutužbeni zahtjev tuženika sud je primjenom odredbe čl. 187. st. 1. navedenog Zakona o parničnom postupku isti usvojio kao osnovan uz obrazloženje da se tužbom na utvrđenje može tražiti utvrđenje nepostojanja sadržaja pravnog odnosa, a što bi u ovom slučaju bilo nepostojanje pravnog odnosa među strankama temeljem Ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009.

8.1. Kako je sud mišljenja da je tijekom postupka utvrđeno da ne postoji ugovorni pravni odnos između stranaka temeljem Ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009., jer taj Ugovor nije ni nastao, sud smatra da tuženik ima pravni interes za podnošenje protutužbe kako bi otklonio nesigurnost, odnosno neizvjesnost ili spor, odnosno opasnost da tužitelj upravo na temelju predmetnog Ugovora o kreditu u budućnosti ponovno pokrene sudski postupak, pa da usvajanje protutužbenog zahtjeva tuženika prema mišljenju suda ima prevenirajuću zaštitu prema tužitelju.

9. U žalbi tužitelj tvrdi da je izreka presude nerazumljiva i kontradiktorna kako sama sebi tako i obrazloženju, a posebno suprotna provedenim dokazima kao i dokumentaciji koja prileži spisu, jer da sud nije uopće pojedinačno cijenio sve izvedene dokaze kao i detaljno cijenio iskaze saslušanih stranaka, pa da time pobijana odluka ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati ukazujući na bitnu povredu odredaba parničnog postupka.

9.1. Analizirajući provedene dokaze tužitelj ističe da je pogrešno prvostupanjski sud zaključio da je zakonski zastupnik tužitelja u svom iskazu mijenjao činjeničnu osnovu zahtjeva za isplatu utuženog iznosa, čemu da se tuženik protivio, već da je u svom iskazu, a kad mu je predložen Ugovor o asignaciji naveo da je taj Ugovor sklopljen između njegove tvrtke i da je tim Ugovorom tuženiku uplaćen utuženi iznos misleći pri tome samo na knjigovodstveni način isplate s obzirom da je isti po struci ing. građevina, pa mu je pravna terminologija potpuno strana. Brani tezu da je iz provedenog postupka vidljivo da je tužitelj posudio tuženiku utuženi iznos, da je sam tuženik to smatrao posudbom a da tek kad je tužitelj zatražio povrat to počeo poricati tvrdeći da je sa z.z. tužiteljem bio u ortačkom odnosu iako da je pravomoćno u postupku prvostupanjskog suda broj P-705/12 utvrđeno da su navodi tuženika o ortakluku neistiniti. Smatra, a s obzirom da je pogrešno odlučeno o tužbenom zahtjevu, da je neosnovano odlučeno i o protutužbenom zahtjevu, tvrdeći da je tuženik svojim ponašanjem, tj. nevraćanjem dužnog iznosa tužitelja doveo do blokade poslovanja te pokretanja stečajnog postupka koji je tuženik predložio samo radi izbjegavanja dužnog povrata utuženog iznosa.

10. Ispitujući pobijanu presudu sukladno žalbenim navodima, ovaj sud je utvrdio da navedena odluka, suprotno navodima tužitelja, nije opterećena nikakvih nedostacima ni manjkavostima zbog kojih ovaj sud ne bi mogao ispitati pravilnost i zakonitost iste, pogotovo jer su razlozi o odlučnim činjenicama jasno i okolnosno određeni te bez proturječja sa stanjem spisa, pa nije počinjena ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka USRH, 84/08, 96/08 – Odluka USRH, 123/08 - ispravak, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 – Odluka USRH i 70/19 – dalje: ZPP), a niti bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u svezi s čl. 8. istog Zakona, a koje sadržajno opisuje tužitelj, s obzirom da je prvostupanjski sud zakonito i pravilno cijenio koje će činjenice uzeti kao dokazane na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka. Osim toga ovaj sud nije utvrdio ni počinjenje i jedne druge bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti sve primjenom odredbe 365. st. 2. ZPP-a.

11. Nadalje, iako ovaj sud ne prihvaća zaključak prvostupanjskog suda da je tužitelj stranačkim iskazom zakonskog zastupnika preinačio tužbu kad je istaknuo da utuženi iznos ne potražuje temeljem navedenog Ugovora o kreditu, već na temelju Ugovora o asignaciji, jer je stranački iskaz samo jedan od dokaza na osnovu kojeg sud procjenjuje osnovanost tužbenog zahtjeva, te to nije preinaka tužbe propisana odredbom čl. 191. ZPP-a, pravilno je prvostupanjski sud odbio tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan primjenom odredbi čl. 8. i čl. 219. ZPP-a, jer imajući u vidu činjenične navode tužbe iz kojih proizlazi da je temelj na osnovu kojeg tužitelj potražuje utuženi iznos navedeni Ugovor o kreditu, za kojeg je i tužitelj tijekom postupka tvrdio da ga je prvi puta vidio 2011. i da ga nije potpisao, pa on ne proizvodi pravne učinke jer nije ni sklopljen, a z.z. tužitelja je u svom iskazu tvrdio suprotno činjeničnim navodima tužbe, ističući da on traži isplatu utuženog novca temeljem Ugovora o asignaciji, a da temeljem Ugovora o kreditu ne potražuje utuženi iznos, to je očito da nije dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva, slijedom čega su i ostali žalbeni navodi tužitelja ocijenjeni kao neosnovani.

12. Osim toga, kraj naprijed navedenih utvrđenja i zaključaka, a imajući u vidu da se tužbom može tražiti utvrđenje nepostojanja pravnog odnosa, i to u konkretnom slučaju između stranaka temeljem navedenog Ugovora o kreditu od 28. siječnja 2009, sve primjenom odredbe čl. 187. st. 1. ZPP-a, pravilno je prvostupanjski sud primijenio materijalno pravo kad je usvojio protutužbeni zahtjev tuženika jer i ovaj sud prihvaća zaključak prvostupanjskog suda da isti ima pravni interes na takav zahtjev, kako bi otklonio neizvjesnost u svezi odnosa stranaka, odnosno eventualni budući spor, slijedom čega je valjalo primjenom odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a odbiti žalbu tužitelja i potvrditi pobijanu presudu u odnosu na točku I. i II. izreke te i u odnosu na odluku o troškovima postupka pod točkom III. izreke, iako je tužitelju dosuđen manji iznos troška od onog što mu pripada, s obzirom da je tuženik uspio u sporu i po tužbi i po protutužbi, pa je vrijednost predmeta spora, a u odnosu na trošak tuženiku, valjalo odrediti prema zbroju vrijednosti spora tužbe i protutužbe. Međutim, kako je izostala žalba tuženika na odluku o parničnom trošku, a sud primjenom odredbe čl. 374. ZPP-a ne može preinačiti presudu na štetu stranke koja se žalila, ako je samo

ona podnijela žalbu, valjalo je žalbu tuženika ocijeniti neosnovanom i u odnosu na odluku o trošku pod točkom III. izreke.

13. Trošak odgovora na žalbu tuženiku nije dosuđen jer isti nije bio potreban za vođenje ovog postupka i odlučivanja po žalbi tužitelja, sve primjenom odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a.

U Varaždinu 16. rujna 2021.

Predsjednica vijeća

Sanja Bađun

Dokument je elektronički potpisan:
SANJA BAĐUN

Vrijeme potpisivanja:
29-09-2021
12:28:59

DN:
C=HR
O=ŽUPANIJSKI SUD
2.5.4.97=#130D48523033333434363635373439
L=VARAŽDIN
S=BAĐUN
G=SANJA
CN=SANJA BAĐUN

Broj zapisa: **eb2ff-cae88**

Kontrolni broj: **05e6a-75b25-85b94**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=SANJA BAĐUN, L=VARAŽDIN, O=ŽUPANIJSKI SUD, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski građanski sud u
Zagrebu

Potvrda o preuzimanju elektroničkog sudskog pismena

U siguran elektronički poštanski pretinac primatelja **Ante Glamuzina, odvjetnik**, dana **11.10.2021.** su poslana sljedeća pismena iz predmeta **P-3057/2018**:

- podnesak vrste **Presuda - odbijena žalba - potvrđena presuda 1. st. i oznake P-3057/2018-54**
- odluka/dopis vrste **Rješenje** i oznake **P-3057/2018-55** od **11.10.2021.**

Potvrđuje se da je primatelj dana **11.10.2021.** preuzeo navedena pismena.